

Društvo otpora

Glasilo Mreže anarhista Rijeka za difuziju kulture otpora i solidarnosti

Ovaj broj je posvećen otporu protiv žilet-žice na slovensko-hrvatskoj granici, kaznenom progonu vezanom uz navedeni otpor, kritici nevladinog sektora, nastavku protunacionalističke kampanje kroz kritiku države-nacije, represiji nad riječkim anarhistima u kaznenom postupku zbog protesta iz 2013., te počecima organiziranja regionalne grupe Mreže anarhista Istra.

Otpor žilet-žici na granici u Istri

Slovenska vlada na čelu s premijerom Mirom Cerarom odlučila se za pothvat postavljanja žilet-žice krajem 2015. uzduž granice s Hrvatskom, navodno zbog "osiguranja" granice pred izbjeglicama ratom pogođenih zemalja na Bliskom istoku. Takvo opravdanje nema previše smisla jer se izbjeglice uglavnom prevoze vlakovima, a žilet-žica može zaustaviti samo divljač koja u agoniji umire zapetljena u taj brutalni ljudski proizvod, koji je najvjerojatnije preklapajući interes onih koji na tome zarađuju i onih koji stvaraju „državu izvanrednog stanja“ na europskoj razini - kako bi lakše proveli politiku „socijalnih rezova“ paralelno odvlačeći pažnju na „islamski terorizam“.

Što se tiče otpora žilet-žici odlučili smo 19.12.2015. posjetiti dvije točke na granici; Sv. Lucija-Brezovica kod Oprtlja i Kaštel/Dragonja uz kanal Sv. Odorika, gdje smo se priključili anarhističkom bloku sačinjenom od ekipa iz Italije, Slovenija i nas iz Hrvatske. Dok je skup bio na razini kazališne predstave sačinjene od različitih stranačkih i NGO aktivista policija je mirno promatrala skup, a čim je isti počeo pokazivati znakove života izvikujući parole protiv parlamentarne demokracije, europske rasističke politike te općenito protiv elite, dijeleći propagandu protiv žice, paleći prvu baklju te direktno skidajući žicu – policija je pokušala privesti jednog našeg prijatelja u čemu je fizički spriječena.

Kazneni progon zbog otpora žilet-žici

Unatoč uspješnom „oduhućenju“ prijatelja i suradnika iz Pule, on se na kraju ipak morao predati slovenskoj policiji, jer je ista već imala njegove dokumente, nakon čega je završio na ispitivanju i u pritvoru prvo na granici, a zatim odvezen u Kopar kako bi mu uzeli otiske prstiju, DNK uzorak i bio fotografiran. U Kopru smo ga i dočekali gdje smo odmah u skvotiranom socijalnom centru UP Inde donijeli, zajedno sa slovenskim drugovima, plan podrške i solidarnosti, pošto se za M.G. iz Pule priprema optužnica u kaznenom progonu koja ga može koštati njegove slobode. Trenutno se tereti za „uništavanje tuđe imovine“, što se na sudu treba i dokazati, gdje će slovenski policajci pokušati iznijeti dokaze i svjedočenja kako je rezaao žicu.

Represija dolazi uz bilo kakav ozbiljniji otpor politici i planovima vladajućih, stoga je bitno razvijati mehanizme solidarnosti koji će omogućiti daljnje guranje otpora i alternative svijetu kojem su potrebne žilet-žice i ostali simptomi jednog bolesnog sustava koji se bazira na izrabljivanju ljudi i prirode. Ovim putem šaljemo zahvalnost i pozdrave slovenskim drugovima na koje se zaista možemo osloniti „u dobru i u zlu“, krenuvši od njihove podrške protiv političke represije u Rijeci koja se vuče od 2013. do zajedničke borbe protiv žilet-žice. Javnost ćemo nastaviti izvještavati o toku kaznenog procesa za druga iz Pule, jednako kao i o solidarnosti s njime.

Mreža anarhista Istra

U uskoj suradnji s Mrežom anarhista Rijeka (MASARi) započeli smo na obnavljanju anarhističkih aktivnosti u Istri, krenuvši od Pule prema manjim mjestima u okolici iste, te se nadamo uskoro i u ostalim gradovima Istre. Temelji za tako nešto postavljeni su još 2008. kada smo zajedno djelovali u okviru Mreže anarhosindikalista do 2013., a iskustva su prikupljena kroz sindikalne i ulične akcije, te kroz postojanje anarhističke knjižnice/infoshopa “Mica-Mace” u Puli od 2008. do 2009.

Ekipa koja se formirala još 2008. u Puli danas ima nove suradnike s kojima se okušala u uličnim akcijama anti-parlamentarne kampanje u listopadu 2015., kao uvertira za istu kampanju u Rijeci u studenome. Prosinac 2015. nastavljen je u duhu suradnje ekipe iz Pule i Rijeke na temu žilet-žice u Istri, a po svemu sudeći suradnja će biti nastavljena i oko solidarnosti povodom kaznenog progona za druga iz Pule zbog otpora žici. Jasno je kako Mreža anarhista Istra nastaje na prijašnjem iskustvu i želji za daljnjim akcijama, kako bi vratili vidljivost anarhističkim idejama u društvu djelujući mimo stranaka i nevladinih udruga.

Ova regionalna grupa je još uvijek na neformalnim osnovama, jer su u tijeku dogovori oko detalja funkcioniranja iste i daljnja upoznavanja u uličnim akcijama “starih” i “novih” suradnika. Generalne crte se već sada mogu podvući, a te su da se neke kampanje mogu preuzimati od Mreže anarhista Rijeka, isto vrijedeći za propagandni materijal poput pamfleta, plakata i naljepnica, kako bi s vremenom bili u stanju stvarati i vlastiti materijal. Potrebno je uspostavljanje informacijskog kanala kako bi pripadnici regionalne grupe mogli biti “na vezi” međusobno, ali i s pokretom izvan Istre radi dijeljenja informacija, praćenja različitih kampanja, traženja podrške te pokretanja vlastitih inicijativa i akcija. Donekle su sve te stvari odrađene, ali na individualnoj razini, a ne na kolektivnom funkcioniranju - što je potrebno radi veće efikasnosti, ali i egalitarnosti grupe.

Prostora za djelovanje ima puno, kontakti po cijeloj Istri već postoje, a regionalnost grupe bi trebala praktično pokazati kako su “granice” pojedinih gradova potpuno nebitne u zajedničkom djelovanju drugova iz zajedničke regije i šire, na sličan način kako to pokazuje internacionalna suradnja anarhista.

Anarhistički pozdravi iz Istre!

Civilni sektor - trojanski konj kapitalizma

Donosimo vam isječke teksta makedonske anarhističke grupe Crni blok, s kojom smo prije koju godinu imali intenzivnu suradnju i često se susretali na balkanskim i međunarodnim druženjima. Nas nisu spajale isključivo prijateljske veze, već smo s tom grupom dijelili i dosta političkih analiza društva u kojem se nalazimo. Iz tog razloga odlučili smo izdati njihov tekst, minimalno ga prilagođavajući za naše podneblje kako bi isti bio što bolje prihvaćen i razumljiv. Radi se o raskrinkavanju „civilnog sektora“ kao još jednog polja zamagljivanja i otupljivanja borbe protiv klasnog društva. Ljudi često misle

kako je s kritikom stranaka i žutih (birokratskih) sindikata priča o uzaludnim metodama otpora završena, no varaju se, tom popisu treba dodati i registrirane udruge koje sačinjavaju „civilni sektor“. Na sličan način kako naše kritike parlamentarizma i foteljaškog sindikalizma uvijek sadržavaju i alternativu, prijedlog za drugačije djelovanje, tako i tekst u nastavku nakon kritike civilnog sektora nudi drugačiji model djelovanja - točnije direktnu akciju.

“Postoji dobar razlog zašto bi mi anarhisti posvetili detaljniju pažnju NGO sektoru, toliko više jer se u javnosti ovaj „treći stalež“ percipira pozitivno, kao alatka za demokratizaciju društva, i još gore, kao alternativa borbi protiv centralizirane vlasti, represije, siromaštva i svih kolektivnih društvenih nesreća naroda. Za anarhiste, ovo je samo još jedna velika laž kapitalizma, koja služi za održavanje iluzije izbora i iluzije slobode. To što vrijedi za izbore; kad bi zaista mogli nešto promijeniti, da bi bili zabranjeni – vrijedi i za NGO sektor, ne samo toleriran, već i potican od svih vlada u svim državama, za koji se vjeruje kako je bojno polje borbe protiv nepravdi, protuteža vlasti i način da se narod uključi u političke promjene. Nasuprot općem vjerovanju, njegova istinska funkcija je jasna: stvoriti iluziju borbe za promjene; biti posrednikom između naroda i vlasti, i na taj način pasivizirati mase; kanalizirati gnjev masa u legalno, mirno, kontrolirano, institucionalno i za vlast u cjelini bezopasno nezadovoljstvo; stvoriti dobru sliku korporacija koje ga financiraju, kao brižljivih i filantropskih kompanija, potičući na taj način konzumerizam i povećavajući njihove profite.

Sve činjenice govore u prilog ovom gledištu: najveći dio korporacija u svijetu imaju svoje fondacije za financiranje nevladinog sektora, i svaka vlada u svijetu odvaja sredstva za financiranje NGO aktivnosti. Ni najnaivnija osoba suočena sa činjenicama ne može misliti kako je to tako zbog toga što pohlepne korporacije žele dobro čovječanstvu ili zato što se vlada brine za svoje podanike. „Monsanto“ koji uništava organske proizvode zbog profita, donira novce u razvoj poljoprivrede; „Toyota“, koja proizvodi jedan od najvećih zagađivača zraka – automobil, financira NGO za zaštitu životne sredine; Bill i Melinda Gates, čija se korporacija, kao i sve ostale, bogati na krvlju i znoju milijuna radnika u Aziji koji sporo umiru radeći i do 14 sati dnevno za 3 dolara, donira novce za suzbijanje siromaštva. Ipak, nekako uspijevamo promašiti očiglednu ironiju i još očigledniju činjenicu kako po kapitalističkoj logici u koju se kunu korporacije i „demokratske“ vlasti, taj koji financira, očekuje i dobitak od uloženog. A to što je dobitak za naše vladare – društvene parazite, samo je gubitak za ostatak stanovništva.

(...) Vladajuća ideologija opisuje NGO (skraćena za non-governmental organization - „nevladina organizacija“) kao dobrovoljne, neprofitne organizacije čije su raznovrsne aktivnosti usmjerene k promjenama, podrškama ili promocijama raznim društvenih segmenata bez sudjelovanja vlasti. NGO sektor se smatra za treći sektor, poslije državnog i privatnog sektora, odnosno treći faktor za koji se smatra kako oformljava javni sektor i koji utječe na društvene politike. Mi ga, pak, smatramo prije svega za produženu ruku države i privatnog sektora, odnosno za njihov instrument. (...) Pitanje financiranja nevladinih organizacija vrlo je važno, zato što daje odgovor na pitanje čiju agendu zastupaju nevladine organizacije, koji su njihovi realni, a ne proklamirani ciljevi, čije interese štite i kako se uklapa njihova uloga u vladajući mehanizam. (...) Dva financijera NGO sektora na globalnom nivou su korporacije i države. (...) Biti „filantrop“ postao je imidž svakog ultra-bogatog kapitaliste, koji se vjerojatno nada kako će ga ugnjetene mase širom svijeta manje željeti objesiti ako znaju kako je odvojio neki dolar za gladne u Africi.

(...) Očigledno je ljudima prihvatljiva logika da Apple, na primjer, eksploatira milijun i po radnika u Aziji, koji rade u 14-satnim smjenama, žive u hangarima u samoj tvornici i godišnje zarađuju jedva koliko vrijedi jedan iPhone; ali to je ok, zato što, eto, jednom su donirali 2000 vakcina protiv malarije. Ljudima očigledno nije jasno ni to da s ovakvom kratkoročnom pomoći korporacije samo održavaju status quo u nerazvijenim regijama u svijetu, tako što ih prave zavisnim od zapadne pomoći (koja će možda doći ove godine, a možda i ne, i neće moći stići do svih kojima je potrebna). U međuvremenu, imperijalističke sile produžuju grabiti resurse nerazvijenih zemalja, tako ih ostavljajući onesoobljenim za bilo kakav razvoj. Podržavajući milostinju i filantropiju, NGO sektor podriva mogućnost borbe za korijenite promjene koje bi mogle suzbiti uzroke bijede, gladi, bolesti, nepismenosti i svih ostalih nesreća, čije sadašnje žrtve tada ne bi morale biti prepuštene na milost i nemilost povremenoj pomoći dobrotvornih organizacija.

(...) zajedno s korporacijama, država financira NGO sektor, i preko kompletne „građanske aktivnosti“ koja se u njemu događa (svakako, potpuno bezopasne za poredak), dobiva mogućnost narodu prirediti jednu kazališnu predstavu u kojoj građani imaju svoja prava, i mogu sudjelovati u donošenju politika, slobodni su i sudjeluju u društvenim događanjima. U tome se sastoji velika iluzija demokratizacije društva, koju NGO sektor ima ulogu održati pred očima naroda. Tako na scenu stupa jedan mehanizam koji ne može postići nikakve promjene (niti ima takav cilj), no pozira kao takav, a narod, misleći da će preko NGO aktivnosti zaista ispuniti svoje zahtjeve, odstupa od drugih načina borbi (izvaninstitucionalnih i opasnih za vlast, i jedino efikasnih). Na taj način, vlast dobiva lažan mehanizam za borbu, prevaren, miran i poslušan narod i sigurnost svog dominantnog položaja u društvu.

(...) Svaki put kada neka NGO preuzme određenu aktivnost usmjerenu k društvenim promjenama – bilo da su to nekakvi zahtjevi vlastima, bilo kritika vlasti ili nešto drugo – ta aktivnost je isključivo u institucionalnim okvirima. (...) Država građanima daje na raspolaganje nekoliko strogo birokratiziranih, u svim etapama otežanih i kompletno beskorisnih mehanizama za obranu njihovih prava i za izražavanje njihovog mišljenja: žalbe (sudovima, parlamentu, vladi), inicijative (prijedlog zakona npr.), peticije itd. (...) Svaka NGO je uvjetovana raditi na isključivo institucionalan način, i to je njeno jedino „polje za borbu“. Istovremeno, to je i jedinstveno polje za borbu na kojem ne možeš pobijediti, budući da se ne vodi borba, već dijalog, suradnja i kompromis. (...) institucionalne metode borbe, jednostavno, ne funkcioniraju, barem što se tiče naroda. No veoma dobro služe vlasti, čije je najbolje oružje za umirivanje narodnog gnjeva dopuštanje ljudima boriti se protiv nje na njenom terenu, u od nje osmišljenom sustavu i strukturi, misleći kako je mogu pobijede u njenoj igri.

(...) Za nas koji smo odabrali suprotstaviti se državnoj represiji i kapitalističkom ugnjetavanju radnika, jasno je da jedine metode borbe koje nas mogu osloboditi od okova ovog represivnog sustava su one koje su van kontrole samog sustava, koje su jedino efikasne i koje su oslobođene od posredovanja institucija: to su metode direktne akcije. Najjednostavnije rečeno, svaka akcija koju ljudi autonomno preuzimaju za političke i socijalne ciljeve bez upletanja treće strane (stranaka, sudova, sindikalnih birokrata, „pravni eksperata“, NGO-a za zaštitu ljudskih prava, okoliša itd.) je direktna akcija. (...) Institucionalna sredstva koje sustav dopušta kao instrument za zaštitu naših prava i poboljšanje naših života samo će nas zaglaviti u institucionalne labirinte i ostavit će nas praznih ruku. Razumije se, to ne znači kako u raznim pojedinačnim slučajevima ne treba koristiti rupe i proturječnosti pravnog sustava kako bi se obranili od pravnih napada na nas. Kao anarhisti, trebamo biti spremni na mogućnost problema sa zakonom i da budemo podvrgnuti psihičkom pritisku kako bi slomili naš duh, često višemjesečnim maltretiranjem po sudovima. No niti zakon, niti bilo koji drugi institucionalni „liječnik“ koji nam država nudi ne smije biti osnovno sredstvo za borbu protiv državne represije i protiv naših eksploatatora na radnim mjestima.”

Država - projekt bogatih

Nudimo vam na čitanje i razmišljanje isječke iz tekstova koje smo donijeli i preveli iz Grčke, a radi se o materijalima s vrhuna Mediteranskog anarhističkog skupa, nedavno održanog na Kreti, Hanja (16.-18.10.2015). Tekstove potpisuju Anarhistička kampanja Internacionalne solidarnosti („3 mosta“) i skvot „Crna ruža“, a njihovi originalni naslovi su: „Nationalism and its use by the greek state“, te „Humanity is not devised in nations, but in classes“. Protunacionalističku kampanju započeli smo 2012.

godine kako bi na praktičnom i teorijskom planu suzbijali nacionalizam u našem društvu, u korist međusobne suradnje i solidarnosti potlačenih skupina i klasa na lokalnoj, regionalnoj i internacionalnoj razini. Na teorijskoj razini želimo malo osvježiti kampanju donoseći vam argumente protiv vjere u državu-naciju kao zaštitnicu sveukupnog stanovništva jedne zemlje, pogotovo sada kada su nanovo na vlasti u Hrvatskoj predstavnici elite koji nešto više od svojih prethodnika ističu podjele na vjerskoj i nacionalnoj razini, premda nastavljaju identičnu politiku uništavanja radnih mjesta i srozavanja životnog standarda za većinu.

Nacionalizam je oruđe za izrabljivanje

Nacionalizam, kao ideološka i politička priča, nastao je krajem 17. stoljeća. U tom periodu politička, ekonomska, intelektualna i znanstvena otkrića, preispitivanja i podjele diljem svijeta nametnule su pojavu novih saznanja i previranja unutar strukture feudalne Europe kao „superiornog“ kontinenta. Prisjetite se prosvjetiteljstva, Francuske, Grčke, Američke i industrijske revolucije, Napoleona, pokreta oslobođenja u Latinskoj Americi ili Balkanskih ratova. Bilo je to vrijeme u kojem se buržoazija uzdizala - društvena klasa većih, srednjih i manjih kapitalista koji posjeduju sredstva proizvodnje („faktori proizvodnje“ u Marxovoj analizi), te izrabljuju rad. Ta nova klasa ima ideološki predznak, spoj ekonomskog liberalizma i nacionalne ideje. Buržoazija dominira u društvenom natjecanju, nameće svoje vrijednosti, svoje zakone, svoju perspektivu. Okuplja se pod stjecom nacionalizma i kapitalističkog načina organiziranja proizvodnje, u svom konfliktu sa feudalizmom, velikim imperijima i autoritarnim monarhijama s jedne strane, te kmetovima i također rastućom radničkom klasom – s druge strane. Buržoazija samu sebe izjednačava s nastankom država-nacija, čime se služi kako bi opravdala ili čak učinila svetom svoju klasnu moć, te kako bi istu i zadržala. Ona koristi nacionalizam kao ideološku i političku bazu za stvaranje nacije-države, a ujedno i kao moralno opravdanje za rat. Ona pažljivo izvlači iz povijesti elemente koje pretvara u laži, i to laži koje se koriste protiv svih ostalih. „Da bi nacija postala, najvažnije je izmijeniti nečiju povijest. Većina nacija-država vjeruje u svoje pradavno porijeklo, povijesnu bazu koja im pomaže stvoriti nacionalni identitet i ponos. Ipak, malo je država koje su nastale prije 19. stoljeća.“ (Hobsbawm, britanski povjesničar)

Društvo nije podijeljeno u nacije, već u klase

Čovjek je na Zemlji desetcima tisuća godina. U tom vremenu, dio u kojem je čovječanstvo izmislilo nacije traje samo otprilike 2 i pol stoljeća. Dakle, nacionalna ideja je nova ideologija koja je nametnuta tadašnjim uzdizanjem i obogaćivanjem dominantne klase (buržoazije), u lokalnoj populaciji, u periodu širokih svjetskih društvenih, političkih i tehnoloških promjena (industrijska revolucija, raspadanje feudalnog sustava, spajanje lokalnih tržišta u veća tržišta, stabilizacija ekonomskih odnosa među većim područjima). Malena društvena grupa tako je s protekom godina, zahvaljujući svojoj financijskoj moći, uspjela nametnuti i stabilizirati institucionalizirano izrabljivanje ostatka populacije na određenom teritoriju, neovisno o jezičnim, antropološkim, vjerskim ili povijesnim razlozima; a čija se geografska veličina mijenja s obzirom na moć te grupe. Ta grupa, buržoazija, zamijenila je starije vladare, kraljeve i sultane, proširila vlasništvo nad sredstvima za proizvodnju i strojevima, te kao rezultat stekla ogromnu moć nad sudbinom čovječanstva općenito. Ova klasa, od industrijske ere do danas, stvorila je naciju-državu posjedovanjem strojeva, zemlje i radnika. Nacija-država je mehanizam koji s jedne strane osigurava profitabilnost kapitala, kojim up-

ravlja efikasno centralizirajući sredstva proizvodnje, a s druge strane se njime koristi kako bi osigurala preživljavanje režima u budućnosti pobuđivanjem pristanka svojih podanika nudeći im metafizičke, nerealne snove o nad-klasnom karakteru zajedničkog podrijetla, jezika, glazbe, i općenito, zajedničkih ideala za budućnost. Dominantna klasa stvara ideologiju koja, kao ljepilo, na silu povezuje različite zajednice koje žive na određenom teritoriju, a čije su razlike nastale uslijed neprestanih migracija, ratova i kulturalnih interakcija. Ti ljudi čine brojnu radničku klasu koju treba kontrolirati i prisiliti da radi za kapitaliste. Ideja o tome da će biti eksplloatiran je ta koja najprije mora postati neodvojivim dijelom uvjerenja svakog podanika (radnika), a zatim i njegova/njena svjesna odluka.

Kapitalisti su uspjeli ucijeniti radnike, opustošiti selo, gradove popuniti mizerijom, odvući milijune ljudi u gladovanje i nametnuti post-industrijsko kmetstvo. U tome su uspjeli institucionalizacijom svog režima putem zakonodavca, nametanjem zakona putem suda i policije, te proglašavanjem privatnog vlasništva (u, inače kolektivno proizvedenom bogatstvu) svetinjom putem svećenstva. Drugim riječima, nacija spaja ideološke ciljeve s moralnim opravdavanjem krađe kolektivnog bogatstva. Nacija je mehanizam koji promovira probavljivu realnost, nudi nematerijalnu utjehu, osigurava pristanak i olakšava omasovljavanje ljudi, kako bi lakše upravljala njihovim proizvodnim potencijalom. Nacionalni simboli mogu se usporediti s ogledalima i biserima koje su konkvistadori dali Indijancima za pelješanje njihovih sela i života. Ti simboli su otmjeni, ali imaju i mističnu stranu, koja zna biti uistinu šarmantna. Kolektivna podsvijest je podložna manipulacijama od strane autoriteta za vlastite ciljeve, zahvaljujući mehanizmima oponašanja, navika, tradicija, spiritualnog zamagljivanja i religioznosti. To znači kako će država i kapital najprije otetiti moj rad, zatim mi uzeti i porez na taj rad, suditi me, ostaviti nepismenim, gladnim i bolesnim – i ako imam sreće da ne traje neki rat, pa me ne pošalju poginuti – a nakon svega toga dati mi plastičnu zastavicu za „paradu nacionalnog ponosa“.

Buržoazija svake nacije ostvaruje savršenu prijevaru. Ona nam govori kako smo svi jednaki - bogati i siromašni - u istoj zemlji, i da se moramo natjecati s drugima, onima oko nas. Zastavu nacionalnog egoizma podižu kao motivaciju za proizvodnju, koju radnici lako prihvaćaju, zaboravljajući moto i lekcije prve radničke Internacionalne, nastavlajući ginuti za lokalne i svjetske ratove i konflikte diljem planeta, sve do danas. Nacija je ideološka platforma koja podržava državu i buržoaske zakone. Ona je neodvojiv dio kapitalizma, koji širi razdor i mržnju među nacijama kao neizbježnu posljedicu. Nacija se koristi kao alat manipulacije masama od strane države i kapitala, odnosno od buržoazije, ili bolje rečeno, buržoazija označava razinu nacionalizma u školskim predmetima, na sveučilištima, u vojsci, kod poslodavca, u crkvi, na sudu, u psihijatrijskim bolnicama, zatvorima, u onome što se „smije“ i „ne smije“, i općenito, u širokim društvenim procesima koji su organizirani odozgo na dolje, i od centra prema rubovima. Potpuna suprotnost bit će revolucionarna praksa i politika. Participativna i slobodarska, društvena i ekonomska organizacija diljem svijeta s ciljem internacionalnog bratstva svih ljudi kroz uništavanje vlasti i autoriteta.

Čovječanstvo broji 7 bilijuna. Od toga, 5 bilijuna su aktivni i proizvodno sposobni. Oni proizvode bogatstvo, definirajući ga kao zbroj vrijednosti ukupnog rada, mentalnog i fizičkog. Ipak, u kapitalizmu događa se izopačena procedura - mjesto proizvodnje, materijali i radnik (kao elementi proizvodnje) pripadaju nekome drugome, koji se sve više bogati, nauštrb konzumenta koji kupuje proizvod, kao i nauštrb radnika koji je proizvod proizveo. Ako kapitalist ne dobiva dovoljno, gubi daljnji motiv za nastavkom proizvodnje. Nekolicina drži globalnu kontrolu nad proizvodnjom, kroz posjedovanje sredstava proizvodnje, tvoreći globalnu ekonomsku oligarhiju – elitu, koja proždire sva proizvedena bogatstva. Buržoazija je, nažalost, jedina društvena klasa koja ima u potpunosti klasnu, a ne nacionalnu svijest. Niže klase su one koje priželjkuju „nacionalnu veličinu“, i nacionalne heroje.

Za globalnu svijest, zajedništvo i samoorganizaciju nižih klasa!
Za svrgavanje kapitalizma!

Izveštaj s 3. i najava za 4. ročište (25.01.2016.) kaznenog postupka u okviru kriminalizacije protesta iz 2013. u obranu javnih dobara i protiv elite (Rijeka)

Na 3. ročištu (02.11.2015.) prvo svjedočenje je pripalo policajcu koji je sudjelovao u privođenju. Ono je bilo tragikomično, pošto je istovremeno tvrdio kako je vidio cijeli događaj (pri tom misleći da su policajci poštivali vlastiti protokol te da su prosvjednici ti koji su napali represivne snage) ujedno tvrdeći kako nije bio samo kada se napad policije odvio na Zoranu i Eugenu te ostale prosvjednike. Policijski službenici se drže svoje priče, koja nakon ispitivanja na sudu puca na sve strane pod teškim kontradiktornostima.

Zatim su uslijedila 4 svjedoka obrane, potresna svjedočanstva koja dočaravaju brutalnu silu i kršenje policijskih protokola pri napadu i privođenju, ne samo nad optuženicima već i nad svjedocima represije uključujući bahatu silu i nad djevojkama. Priča je ostala ista, popunjavajući rupe detaljima. Policajac u civilu napada Eugena s leđa ne predstavljajući se. Isti uz pomoć još policajaca u civilu i u odorama ponavlja napad 10-ak minuta kasnije u kojemu stradavaju 3 djevojke uključujući i Zoranu. Pri tom se policajci u civilu ne predstavljaju, koristeći grubu silu, daveći optuženike, ali i ostale, uz pomoć svojih kolega koji cipelare Zoranu na podu, a ostale lupaju, udaljavaju i bacaju kako ne bi mogli snimati ili pomoći ljudima koje privode.

Što se tiče javnosti, ovoga puta je u sudnicu moralo biti unijeto još stolica, kako bi lokalna, ali i slovenska javnost stala u prostoriju. Ovim putem se tim ljudima zahvaljujemo, što nam ulijevaju snagu, dijeleći s nama sjedišta u ovoj farsji od suđenja. Sljedeće ročište zakazano je za 25.01.2016. u 9h, na kojemu izlažu još dva nova svjedoka obrane, te sudsko-medicinski ještak koji je utvrdio "tešku fizičku ozljedu" kod policajca.

Vaša represija jača naše redove!

Ako se pitate kako vi koji ovo čitate možete pomoći?

Prenošenjem ovih informacija, organiziranjem akcija podrške tokom ročišta o kojima ćemo obavještavati javnost, vršenjem različitog društvenog pritiska na lokalnu vlast, sudstvo i policiju u Rijeci, te samim dolaskom na javna suđenja kao čin podrške Zorani i Eugenu.

Više informacija o cijelom slučaju potražite na stranicama Inicijative Protiv političke represije: <http://masari.noblogs.org/solidarnost-vs-represija/>